

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 144/2015
19.11.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца I. д.о.о. из Б., Н.Б., кога заступа пуномоћник И.В., адвокат из Б., против туженог Е.р. д.о.о. у стечају, кога заступа пуномоћник М.Ђ., адвокат из Б., ради утврђења оспореног потраживања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 4654/14 од 25.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против става првог изреке пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 4654/14 од 25.02.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 2489/13 од 01.04.2014.године, у ставу један изреке утврђено је потраживање тужиоца према туженом у износу од 274.989.529,59 динара и то на име главног дуга у износу од 177.196.326,14 динара и на име обрачунате камате у износу од 97.793.203,45 динара. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев за утврђење потраживања у износу од 6.782.595,51 динар, а у ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.073.900,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 4654/14 од 25.02.2015.године, у ставу првом изреке делимично одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду у делу става један изреке којим је утврђено потраживање тужиоца према туженом у износу од 177.196.326,14 динара. Ставом другим изреке другостепене пресуде укинута је првостепена пресуда у делу става један изреке којим је утврђено потраживање тужиоца у износу од 97.793.203,45 динара, као и у ставу трећем изреке и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против става првог изреке пресуде Привредног апелационог суда тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се конкретно не указује на постојање других битних повреда које би могле бити од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке. Неоснован је ревизијски навод о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеним чињеницама, парничне странке су дана 07.08.2007.године закључиле предуговор о суинвестирању, који је за предмет имао закључење уговора о суинвестирању заједничке изградње пословног објекта у Ш., који би се закључио најкасније до 31.12.2007.године. Предуговором се тужилац обавезао да у року од 7 дана од закључења истог туженом уплати износ од 210.000 евра у динарској противвредности, као и да финансира прибављање и израду документације неопходне за решење о одобрењу за изградњу, као и трошкове расељавања станара. Предуговором су странке уговориле обавезу туженог да тужиоцу врати сваки износ уплаћен по предуговору, уколико се до 31.12.2007.године не обезбеди документација за наставак уговорног односа. Неспорно је утврђено да је тужилац правном претходнику туженог извршио појединачне уплате у периоду од 2007. до 2009.године у укупном износу од 177.196.326,14 динара, а уговор о суинвестирању између парничних странака није закључен, те је предмет тужбеног захтева повраћај износа који је тужилац уплатио туженом по основу реализације предуговорних обавеза, а повраћај је тражен применом правила о неоснованом обогаћењу, обзиром на основ који се није остварио или је касније отпао.

Код овако утврђених чињеница и постављеног тужбеног захтева, правилно су нижестепени судови применили материјално право, одредбу члана 210. ЗОО, као и одредбу члана 371. ЗОО, када су усвојили захтев тужиоца за повраћај износа уплаћеног туженом и одбили приговор застарелости истакнут од стране туженог, дајући при томе разлоге које у свему прихвата и ревизијски суд.

Неосновано је указивање ревидента на погрешну примену правила о терету доказивања, јер је тужилац своје потраживање засновао на уплатама по предуговору о саинвестирању који се није реализовао, а по коме је туженом извршио плаћање о чему је као доказе приложио извод из отворених ставки на дан 31.12.2011.године као и изводе о променама на текућем рачуну, а које уплате су потврђене и налазом вештака. Насупрот томе, не оспоравајући уплате, тужени је истицао да су извршене без правног основа уз знање тужиоца да није дужан платити, те да по члану 211. ЗОО нема право да тражи враћање.

Тужени је истицањем приговора застарелости практично признао постојање потраживања тужиоца, само што је по становишту туженог исто због застарелости постало неутуживо применом рока застарелости из члана 374. ЗОО,

који се међутим у конкретном случају не примењује, већ рок из члана 371. ЗОО обзиром да су уплате тужиоца туженом извршене по основу који се није остварио, те сагласно члану 210. став 4. ЗОО тужилац има право на повраћај датог по правилима стицања без основа за које важи десетогодишњи рок застарелости.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је ревизију туженог одбио као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**